

[Søren P. Larsen.]

Omraader. Man raader over Importen og Eksporten, man raader over Valutatildelingen, man raader over Fastsættelsen af Lønninger, hvad der fandt Udtryk i Foråret, da Forligsinstitutionens Forslag blev ophøjet til Lov. Statsmagten har saaledes i Dag en langt stærkere Indflydelse paa hele Samfundslivet end nogen Sinde før, men naar Statsmagten har tiltaget sig saa stor Indflydelse paa praktisk talt alle Omraader, saa følger ogsaa dermed et Ansvar. Og hvis de Herrer fra Regeringens Side ikke kan se dette Ansvar, saa mener jeg, det er Oppositionens Pligt at pege derpaa. Regeringen har paa adskillige Omraader langt større Indflydelse paa Erhvervslivets Udvikling, end nogen anden Regering har haft, og derfor vil Ansvaret for Resultaterne af denne Politik ogsaa falde stærkest tilbage paa den Regering, som har gennemført den.

Ja, jeg kunde jo nok have Lyst til at udvikle disse Tanker lidt nærmere, men jeg kan se, at min Taletid er omme, og jeg skal derfor slutte med at sige, at inden for det planøkonomiske Samfund, hvor Socialismen er det stærkeste Element, der har man jo kun set een økonomisk Udviklingslinie, og det er den der gaar opad. Det er denne Fordyrelsespolitik, der skaber Uro i Befolkningen, og hvis Regeringen ikke kan se de Vanskeligheder, der giver sig til Kende her, kan jeg forsikre, at store Dele af Vælgerbefolkningen, ogsaa de Dele, der tidligere uden at blinke har givet de Herrer deres Stemmer under Valgene, er opmærksomme paa disse økonomiske Vanskeligheder.

Inger Gautier Schmit: Det fremgaar af Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, at Statens Udvandringskontor mener at kunne nøjes med færre Penge end sidste Aar. Dette er jo noget bemærkelsesværdigt, og for saa vidt glædeligt; paa den anden Side kunde man heri se et Udtryk for, at Udvandringskontoret ikke har saa meget at arbejde med, som man havde tænkt sig, og det er derfor et Spørgsmaal, om hele dette Arbejde overhovedet har sin Berettigelse fremdeles. Naturligvis kan Forholdene ændre sig i Retning af en større Udvandring, men i Øjeblikket er det vist ganske overordentlig lidt, der udrettes af Statens Kontor, selv om det bestrides paa en anerkendelsesværdig og udmærket Maade. Jeg vil derfor spørge den højtærede Socialminister, om han ikke vil finde det betimeligt at give de sparede Penge til det Emigrationskontor, som administreres af K. F. U. K.

Her er Arbejdet nemlig ikke nedadgaaende, men tværtimod voksende, saa jeg vil mene, at Pengene var givet vel ud her.

Den højtærede Undervisningsminister har i Sommerens Løb holdt mangfoldige Taler om den nye Skolelov, hvad der er meget forstaaeligt, og Befolkningen synes ogsaa at nære megen Interesse for denne vigtige Lov, men jeg har lagt Mærke til, at Ministeren i overvejende Grad har beskæftiget sig med de kulturelle og pædagogiske Sider, hvorimod Ministeren øjensynligt ikke holder af at tale om de økonomiske Konsekvenser af Loven. Nu vil jeg gerne ved denne Lejlighed henstille til den højtærede Minister nøje at paase, at Administrationen ikke stiller alt for vidtgaaende Krav. Dette siger jeg ikke saadan ganske hen i det blaa, men belært af Erfaringen, idet jeg i Fjor havde den Opgave at skulle skaffe offentlige Midler til en Gymnastiksal paa et af vore store Opdragelseshjem. Sagen gik til Socialministeriet med et Budget over den Bygning, vi tænkte os at rejse, men vi fik den tilbage med den Bemærkning, at Konsulenten i Socialministeriet ikke kunde godkende Planen, idet Gymnastiksalen ikke var stor nok og i øvrigt heller ikke tilfredsstillende. Det var et Forslag, der medførte en Udgift af 30 000 Kr., og vi syntes i Bestyrelsen, at det var alt for kostbart, men det viste sig, at for at kunne opfylde de Krav, Konsulenten stillede, maatte vi op paa omkring 40 000 Kr. Nu gaar jeg ud fra, at ogsaa den højtærede Undervisningsminister har en Konsulent, — for det har jo alle Ministre paa snart sagt alle Omraader —, og nu vil jeg henstille til den højtærede Undervisningsminister, at de Krav, der maatte blive stillet fra hans Ministerium med Hensyn til de mange Hundrede Gymnastiksale, som skal rejses rundt omkring i Landets Sogne, maa blive noget mere beskedne, og at man fremfor alt ikke stiller Krav om en Standardtype, som kan passe for en københavnsk Konsulent og hans vidtrækkende Planøkonomi, men at man i videst mulig Grad tager Hensyn til, hvad Befolkningen ude i Landet kan bestride, og hvad der passer ind i de stedlige Forhold i Kommunerne. Vi skulde nødigt med alt det offentlige Byggeri komme saa langt ud, at Børnene og de unge, som skal færdes i disse Lokalteter, bliver vænnet til saa megen Komfort og saa festlige og pragtfulde Omgivelser, at de til sidst ikke kan føle sig til Rette i de smaa beskedne eller fattige Hjem og paa de Læresteder, de kommer ud til. Jeg mener ikke, Staten skal være fedtet, eller at det skal være mindre godt Arbejde, der præ-